

Arrest

nr. 86 179 van 23 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 9 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 april 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat P. CHARPENTIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 mei 2008 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf om medische redenen, op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Deze aanvraag resulteert in de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt :

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.10.2010 werd ingediend door :

R., S. (...) (RR: (...)) geboren te (...) op (...)

Nationaliteit: Servie

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) :

Uit het medisch advies van de arts-attaché (waarvan kopie in gesloten omslag in bijlage) besluit de arts met het volgende:

"L'intéressé ne souffre pas d'une maladie dans un état tel qu'elle entraîne un risque réel pour sa vie ou son intégrité physique vu que les soins médicaux requis existent au pays d'origine. Du point de vue médical, nous pouvons conclure que le malade, bien qu'il peut être considéré comme une pathologie entraînant un risque réel pour sa vie ou son intégrité physique si celle-ci n'est pas traitée de manière adéquate, n'entraîne pas un risque réel de traitement inhumain ou dégradant vu que le traitement est disponible au Serbie.

D'un point de vue médical, il n'y a donc pas de contre indication à un retour au pays d'origine."

Betrokkene lijdt niet aan een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit aangezien de behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Vanuit medisch standpunt kunnen we besluiten dat de aandoening, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling gezien de behandeling beschikbaar is in Servië.

Vanuit medisch standpunt is er geen contra-indicatie voor een terugkeer naar het land van herkomst.

Wat betreft de toegankelijkheid van de medische zorgen:

Betrokkene kan na terugkeer in Servië spoedeisende medische zorg ontvangen zonder de bijdrage voor de nationale ziektekostenverzekering te betalen, indien hij het document bezit dat zijn status van persoon bevestigt die opnieuw wordt toegelaten (reisdocument/certificaat van een verloren reisdocument). Dit document is 30 of in het uiterste geval 60 dagen geldig. Het is gratis. Betrokkene moet binnen de 30 dagen of uiterlijk 60 dagen na de terugkeer de gewone ziektekostenverzekering aanvragen. Als dat niet gebeurt, is de terugkeerder niet verzekerd en moet hij of zij alle diensten zelf betalen.

Om medische bijstand te krijgen, moet een patiënt de huisarts bezoeken in het medisch centrum (Dom zdravlja) van de vaste woonplaats. Het medisch centrum verricht verscheidene soorten onderzoeken, zoo's algemene geneeskunde, pediatrie, verloskunde en gynaecologie, arbeidsgeneeskunde, tandheelkunde, preventieve geneeskunde en laboratoriumdiensten. Het is op alle werkdagen open van 7 tot 19 uur, in de weekends en op feestdagen van 7 tot 13 uur.

Als de huisarts bijkomende specialistische onderzoeken of opname in het ziekenhuis nodig acht, verwijst hij de patiënt door naar de medische instellingen van het secundaire en tertiaire niveau.

In noodgevallen kan de patiënt zich wenden tot het centrum voor spoedeisende medische zorg in Belgrado of in de regio's. Deze contra zijn 24 uur per dag open.

Voor personen die in orde zijn met de nationale ziekteverzekering is het bezoek gratis.

De huisarts moet de patiënt een recept geven (niet van toepassing op privédokters en privéapotheken). Geneesmiddelen zijn verkrijgbaar in privéapotheken. Alle soorten geneesmiddelen (geproduceerd door binnenlandse farmaceutische fabrieken of uit het buitenland geïmporteerd) zijn tegen marktprijs verkrijgbaar.

De geneesmiddelen van de "positieve lijst zijn gratis, maar enkel voor personen die onder de openbare ziektekostenverzekering vallen. De patiënt betaalt slechts een bijdrage van 40 RSD (0,40EUR). Hij moet het recept van de huisarts van het medisch centrum voorleggen.

Psychosociale hulp wordt verleend door de overheid en door privé-instellingen. Het centrum voor maatschappelijk werk van elke gemeente levert psychologische diensten. In dit domein bieden ook de niet-gouvernementele organisatie (NGO's) bijstand, afhankelijk van hun programma's. In dit domein bieden ook de niet-gouvernementele organisaties (NGO's) bijstand, afhankelijk van hun programma's. In Vranje, nabij Mitrovac en Preshevo is bijvoorbeeld Organization Philanthropy (Ivana Milutinovica 26, tel: 017/414919) werkzaam op dit vlak

We brengen eveneens onder de aandacht dat u zelf tegenover de Protection Officer van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaard hebt dat u in uw herkomstregio beroep kon doen op een psychiater van Albanese afkomst, dat deze u medicatie voorschreef en dat u de behandeling uit eigen beweging stopzette uit schaamte tegenover uw mededorpelingen. Schaamte is evenwel geen verschoningsgrond om zich niet in eigen land te laten verzorgen.

Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Bijgevolg dient betrokkene gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, (bevestigd op 14.10.2010) en ter kennis gebracht op 14.10.2010, en dient hij dringend het grondgebied van de Schengen-Lidstaten te verlaten.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen.

Gelieve betrokkene ervan op de hoogte te brengen dat deze beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de wet van 15 december 1980 vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat ingediend moet worden, bij verzoekschrift, binnen de dertig dagen na de kennisgeving van deze beslissing.

Een vordering tot schorsing kan ingediend worden overeenkomstig artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980. Behoudens in het geval van uiterst dringende noodzakelijkheid moeten in een en dezelfde akte zowel de vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring worden ingesteld.

Onverminderd andere wettelijke en reglementaire modaliteiten, worden het hierboven bedoelde beroep en de hierboven bedoelde vordering ingediend door middel van een verzoekschrift, dat moet voldoen aan de in artikel 39/78 van de wet van 15 december 1980 en in artikel 32 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermelde vereisten. Zij worden ingediend bij de Raad bij ter post aangetekend schrijven, onder voorbehoud van de afwijkingen voorzien bij artikel 3, § 1, tweede en vierde lid, van het PR RvV, aan de Eerste Voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Gaucheretstraat 92-94, to 1030 Brussel. Onder voorbehoud van de toepassing van artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980, schorst het indienen van een beroep tot nietigverklaring en van een vordering tot schorsing de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel niet.

Tevens dient hem een afschrift van deze brief overhandigd te worden nadat hij voor kennisname heeft getekend. Een afschrift dient aan mijn diensten te worden teruggestuurd. Gelieve onmiddellijk onze diensten te melden indien kennisname niet mogelijk blijkt."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Een eerste middel is afgeleid uit de schending van het beginsel van goed bestuur, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de reglementering die oplegt dat de kennisgeving van administratieve rechtshandelingen moet geschieden in de taal van de aanvraag.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing in het Frans ter kennis werd gebracht en een bijlage bevat waarvan de motieven, met uitzondering van één enkele passage, in het Nederlands werden opgesteld. Het is dus onmogelijk om de motieven van de bestreden beslissing te kennen, aldus verzoeker. Voorts dient een administratieve rechtshandeling ter kennis te worden gebracht in één enkele taal. Het feit dat de kwestieuze beslissing in twee talen werd opgesteld, maakt een verweer ertegen zeer

moeilijk, tenzij de betrokkene een tweetalig advocaat aanstelt, hetgeen uiteraard niet wordt opgelegd door de wet.

Voorts stelt verzoeker dat het ter kennis brengen van een hoofdzakelijk Nederlandstalige beslissing aan een vreemdeling die in Wallonië woont strijdig is met het beginsel van goed bestuur.

De wet met betrekking tot de formele motiveringsplicht legt een adequate motivering op, en hieraan wordt niet voldaan wanneer bepaalde paragrafen van een beslissing in het Nederlands zijn gesteld en andere in het Frans. Indien men de verwerende partij zou volgen zouden administratieve rechtshandelingen zowel in het Nederlands, het Frans, het Duits ... kunnen worden genotificeerd. Dit is onaanvaardbaar.

2.1.2. “Het” beginsel van goed bestuur bestaat niet. De beginselen van behoorlijk bestuur zijn onderscheiden beginselen die elk hun eigen doelstelling hebben en waarvan de schending om die reden afdoende moet worden gespecificeerd. Bij gebreke daaraan is dit middelonderdeel onontvankelijk.

Uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing in het Nederlands is gesteld en met een Franstalig begeleidend schrijven aan de burgemeester van de Franstalige gemeente Wanze – verzoekers verblijfplaats- ter kennis werd gebracht. Deze kennisgeving maakt geen deel uit van de motieven van de bestreden beslissing, en verzoeker toont *in casu* niet aan welke rechtsregel of rechtsbeginsel werd geschonden door het gegeven dat deze kennisgeving in de Franse taal werd opgesteld. Daarbij komt nog dat de kennisgeving van de bestreden beslissing geen aanvechtbare rechtshandeling is, nu deze op zich de rechtstoestand van verzoeker niet wijzigt of beoogt te wijzigen. Daargelaten de vraag of er dus een gebrek in de kennisgeving kan worden vastgesteld, heeft dit geen invloed op het rechtmatig karakter van de genomen beslissing zelf.

2.1.3. Voorts, wat de bestreden beslissing zelf betreft, duidt verzoeker geen bepaling of beginsel aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de bestreden beslissing in beginsel dient te worden gesteld in de taal van de aanvrager, temeer nu de Vreemdelingenwet bijvoorbeeld specifieke regels voorziet met betrekking tot het taalgebruik bij het onderzoek van aanvragen zoals de onderhavige. De Raad stelt vast dat bij het nemen van de bestreden beslissing rekening diende te worden gehouden met het gestelde in artikel 51/4, § 3 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 3. Bij de procedures voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State alsmede indien de vreemdeling tijdens de behandeling van de asielaanvraag of binnen een termijn van zes maanden na afloop van de asielprocedure verzoekt om het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis of 9ter, wordt de taal gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald. Paragraaf 1, tweede lid, is van toepassing.”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 22 februari 2010 een asielaanvraag indiende, dat het Nederlands overeenkomstig paragraaf 2 van artikel 51/4 werd bepaald als taal van het onderzoek, dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 8 juni 2010 dienaangaande een weigeringsbeslissing nam in de Nederlandse taal en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verwierp met een arrest van 20 januari 2011. De thans bestreden beslissing werd genomen ingevolge een aanvraag die werd ingediend op 27 oktober 2010 zodat overeenkomstig de hiervoor geciteerde bepaling de bestreden beslissing moest worden genomen in het Nederlands.

2.1.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Verzoeker stelt dat niet is voldaan aan de formele motiveringsplicht omdat de bestreden beslissing deels in het Frans en deels in het Nederlands is gesteld. Evenwel dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing inderdaad een Franstalig citaat is terug te vinden, maar dat deze passage vervolgens werd

vertaald en ook in het Nederlands werd weergegeven. Gelet op het feit dat het geheel van de motieven in het Nederlands wordt weergegeven, taal die is voorgeschreven luidens artikel 54/1 van de vreemdelingenwet, kan geen onwettigheid zoals omschreven door verzoeker, worden vastgesteld. Verzoeker toont verder niet aan dat, en om welke redenen, de motieven van de bestreden beslissing, die hem gekend zijn -getuige daarvan de uiteenzetting van het tweede middel- niet afdoende zouden zijn, noch maakt hij duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst naar het medisch getuigschrift dat bij zijn aanvraag werd gevoegd en waaruit een ernstige aandoening blijkt met risico op suicide, die zijn oorsprong vindt in het land van herkomst. Een terugkeer brengt nieuwe risico's op slechte behandelingen met zich en het ontzeggen van kwalitatieve gezondheidszorgen, steeds volgens het medisch attest. De arts heeft benadrukt dat een normaal leven een rustige omgeving veronderstelt en een kwalitatieve behandeling, die waarschijnlijk gedurende heel verzoekers leven noodzakelijk zal zijn. Ook blijkt uit het attest dat de terugkeer riskant is. Om al deze redenen zou een behandeling in Servië niet adequaat zijn.

Verzoeker stelt verder dat het algemeen bekend is dat psychiatrische aandoeningen niet kunnen worden behandeld in de omgeving waar ze zijn ontstaan. Bovendien blijkt uit verschillende rapporten dat de zorgen in Servië kwalitatief niet voldoen. Hij haalt rapporten aan van de Internationale Mensenrechtenorganisatie (dd. 2005) en de Zwitserse organisatie voor hulp aan vluchtelingen (dd. 2005, geactualiseerd in 2009) waaruit zou blijken dat arme mensen het meest kwetsbaar zijn voor wat betreft het bekomen van medische zorgen en zij geen volwaardige therapie kunnen volgen omdat het hen aan middelen ontbreekt, de sociale zekerheid onvolkomen is en het systeem incoherent, corrupt en voornamelijk bevolkt door Serviërs, terwijl de regio 90 % Albanese inwoners telt. Verder zou uit deze rapporten ook blijken dat medicatie vaak ontbreekt en de voorzieningen zeer rudimentair zijn, waarbij de patiënten vaak zelf moeten instaan voor het nodige verzorgingsmateriaal.

Verzoeker stelt samenvattend dat hij niet in Servië kan worden behandeld omdat zijn problemen daar zijn ontstaan en de behandeling aldaar verre van toereikend is.

2.2.2. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Hij verwijst naar zijn uiteenzetting bij het tweede middel en concludeert dat zijn psychiatrische aandoening niet anders kan dan verergeren bij terugkeer.

2.2.3. Gelet op de verwevenheid van het tweede en het derde middel worden ze samen beoordeeld.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dat voorziet in een regularisatie om medische redenen voor de in België verblijvende vreemdeling die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

Ter zake is het van belang dat de bescherming, zoals voorzien in de voormelde bepaling wordt gesitueerd in het licht van het door verzoeker geschonden artikel 3 van het EVRM. Uit de bewoordingen van deze bepaling en uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat de wetgever de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen volledig heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak

van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). In de Memorie van Toelichting van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt immers het volgende toegelicht: *“vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling)”* (Parl.St. Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p.9). Verder wordt in de artikelsgewijze bespreking van de Memorie van Toelichting, met name artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (ter invoering van nieuw artikel. 9ter in de Vreemdelingenwet) gesteld dat: *“Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens”* (Parl.St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p.35).

Ter herinnering: de artikelen 9ter en 48/4 van de Vreemdelingenwet vormen samen de omzetting in Belgisch recht van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 *“inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming”*.

De wetgever heeft derhalve bij de omzetting van voormelde richtlijn en het invoegen van deze begrippen: subsidiaire bescherming, reëel risico op ernstige schade, reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling, voor ernstig zieke vreemdelingen voor een parallelle procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gekozen, naast de asielprocedure. Zulks doet echter geen afbreuk aan de analoge betekenis van de begrippen uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet met de begrippen uit artikel 3 van het EVRM en de interpretaties hiervan in de rechtspraak van het EHRM. Er dient daarom te worden gewezen op het arrest nr. 26.565/05 van 27 mei 2008 van het EHRM, de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk. In dit arrest geeft het Hof een overzicht van haar jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) en waarin de principes worden herhaald die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.

Het Hof bevestigt dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijke geval (*“a very exceptional case”*), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §42). Zij oordeelt dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing, dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §42).

Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. Het Hof heeft in het arrest N. t. Verenigd Koninkrijk de hoge drempel zoals gehanteerd in voornoemd arrest D. t. Verenigd Koninkrijk aldus behouden. Door zelf een overzicht van haar rechtspraak te geven van 1997 tot aan het arrest N. t. Verenigd Koninkrijk en door de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke vreemdeling moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Gelet op het belang dat de Belgische wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het EHRM bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is de hoge drempel bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Voorts heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds geoordeeld dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan

verstrekken dan het land waarheen de vreemdeling zich dient te begeven en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

Waar verzoeker dus verwijst naar de rapporten die hij citeert en het daarin geschetste bedenkelijk niveau van de medische zorgen in zijn land van herkomst, blijkt dat, gelet op de aangehaalde rechtspraak van het EHRM en de principes die het EHRM hanteert in gelijkaardige zaken, uit artikel 3 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat de Belgische staat verplicht is om hem verder te behandelen omwille van het feit dat uit algemene rapporten zou blijken dat de gezondheidszorg op een lager niveau staat dan deze in België.

Wat betreft de mogelijk aanwezige corruptie en het feit dat de gezondheidszorgen niet gratis zijn, waardoor arme mensen er geen toegang toe hebben, dient erop te worden gewezen dat uit de door de verwerende partij gehanteerde informatie, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat een gewone ziektekostenverzekering voorhanden is en verzoeker de mogelijkheid heeft om zich in regel te stellen, dat een doorverwijssysteem aanwezig is, dat bepaalde opgelijste geneesmiddelen gratis zijn en de andere verkrijgbaar zijn tegen marktprijs. Inzoverre verzoeker zou alluderen op het feit dat hij omwille van zijn financiële situatie geen toegang zou krijgen tot behandeling, dient er in eerste instantie op te worden gewezen dat gezien de hiervoor geschetste hoge drempel inzake het verlenen van een verblijfsrecht om medische redenen, geenszins kan worden uitgegaan van het standpunt, zoals verzoeker dat doet, dat de medische zorgen gratis moeten zijn. Bovendien betwist verzoeker niet dat op het vlak van psychosociale hulp ook NGO's aanwezig zijn die bijstand bieden en kan niet worden voorbijgegaan dat hij evenmin ontkent eerder verklaard te hebben dat hij in zijn herkomstregio wel degelijk een beroep kon doen op een Albanese psychiater die ook medicatie voorschreef. Het argument dat de medische sector voornamelijk zou bevolkt worden door Serviërs is dan ook geen indicatie –zeker niet in verzoekers geval- dat personen van Albanese origine geen of onvoldoende toegang zou hebben tot medische behandelingen en dat zij hierdoor het risico lopen om terecht te komen in een situatie die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Het feit dat een psychische aandoening het gevolg zou zijn van gebeurtenissen die zich in een bepaald land zouden hebben voorgedaan laat voorts niet automatisch toe te besluiten dat deze aandoening niet in dat land behandeld zou kunnen worden. Er dient daarenboven te worden herhaald dat het feit dat de omstandigheid dat een vreemdeling doordat hem geen verblijfsmachtiging wordt toegestaan verplicht wordt om terug te keren naar zijn land van herkomst en dit zijn gezondheidstoestand kan beïnvloeden niet volstaat om te besluiten dat er sprake is van een onmenselijke of vernederende behandeling (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

Samenvattend kan dan ook worden gesteld dat verzoekers aandoening wel degelijk werd erkend maar dat niet is aangetoond dat de verwerende partij, door zich te baseren op het verslag van de adviserend geneesheer die van oordeel is dat er vanuit medisch standpunt geen contra-indicatie is voor een terugkeer naar het land van herkomst en door te stellen, op grond van de beschikbare informatie en op grond van verzoekers eigen verklaringen, dat de toegankelijkheid van behandeling in het land van herkomst gegarandeerd is, genomen is met miskenning van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet of van artikel 3 van het EVRM.

Het tweede en derde middel zijn niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS